

# Bir Arkadaşın Vedası

— Vedatdünder8 · 03 Temmuz 2022

Kapısının önündeydim ama kapı yoktu  
Daha doğrusu uzun zamandır açılmadığı için  
Kapı yok gibi duruyordu...

.  
Girişte üstünde bağcıkları olmayan  
Arkasına basılmış eski pabuçları  
Tarihi sararmış bir gazete sayfasının üstüne devrilmiş  
Bakımsızlıktan kemikleri derisine vurmuş minicik kedisi  
Kapının eşliğinde adeta yığılmıştı...

.  
Biliyorum güzel şeyler için asla kötü zaman yoktu  
Lakin belki de bu o zaman değildi elbette  
Benim zamanım, on da eksik olduğum bir zamandı sanki...

.  
Bir gece yarısı telefonu yoktu  
Sesizlik ürkütücü bir ıssızlık gibiydi  
Mantardan çürümüş ahşap kapı gıcırtyla açıldı  
Ne bulacağımı bilmeden bir hayalle girdim içeri  
Gözlerim loş karanlığın rengine alışana kadar baktım...

.  
Başlığı olmayan bir karyolanın kenar ucunda  
Eski bir mobilya misali köşesine çekilmiş  
Yapılmamış bir yatak gibi dağınık  
Karanlık bir ışığın üzerine uzanarak yatmıştı...

.  
İnce bir tebessümle bana doğru dönüktü yüzü  
Gözleri don tutmuş bir saydamlıkla parlıyordu  
Bir gece öncesinin büyük kısmı kayıptı  
Parmaklarımla saçlarına dokundum  
Saçları sanki avucuma doğru kopuyormuş gibi uzadı  
Avazım çıktığı kadar sustuğumu hatırlıyorum...

Dostum, kaderim dediğim arkadaşşıma şefkatle baktım  
Baş ucunda son bir kez kokladığı çiçeklerinin damlacıkları vardı

.  
Batalıkta ki su yosunu gibi düğümlenmişti  
Büyük acısının hayreti gözlerine takılıp kalmıştı  
Artık bütün maceralarının bittiği yerdeydi  
Şimdi geriye bıraktığı sevgisiyle ne yapacaktım ben...

.  
Sabahım ağarıyordu ama ben yoktum  
Çıkmadan sehpanın üzerine bıraktığı notunu okudum  
"Yukarıda görüşmek üzere" diye yazan titrek notunu  
Oysa bir yukarının olmadığı hep gülerek söylerdi  
Bunu her zaman benden daha iyi bilen oydu...

.  
Yıllar sonra onun yazdığı son romanını tekrardan okurken  
Yalnız bir ayıraç durur kitabının arasında  
Neresinden ayıracağı mı bilmeden bakarım sayfalara...

.  
Vedat DÜNDAR